

בש"פ 1421/22 - אינה סקיבנקו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1421/22

לפני: כבוד הרשמת קרן אזולאי

המבקשת: אינה סקיבנקו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

**בקשת המבקשת מיום 24.2.2022 להארכת מועד
לנקיטת הליך; תשובת המשיבה מיום
11.4.2022; תגובת המבקשת מיום 2.5.2022**

החלטה

1. ביום 14.7.2019 נגזר דינה של המבקשת בגין הריגתה של התינוקת יסמין וינטה ז"ל ביום 16.5.2018 ובגין ריבוי עבירות של תקיפת חסר ישע בידי אחראי (ת"פ 24262-06-18; כב' השופט ע' קובו). על המבקשת הושת עונש מאסר בפועל של 17 שנות מאסר (בניכוי ימי מעצר), לצד רכיבי ענישה נוספים. גזר הדין ניתן לאחר שהמבקשת הורשעה בהתאם להודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירות של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ושל תקיפת חסר ישע על ידי אחראי (ריבוי עבירות), לפי סעיף 368(ב)(א) לחוק העונשין.

2. המבקשת לא ערערה על פסק הדין. בחלוף כשנתיים וחצי לאחר שניתן גזר הדין הוגשה הבקשה הנוכחית להארכת המועד להגשת ערעור. הבקשה הוגדרה כ"חריגה ביותר", ובגדרה התבקש בית המשפט לאפשר למערערת לערער על פסק הדין בעניינה. המשיבה מתנגדת לבקשה.

3. זהו, בתמצית, הרקע לבקשה הנוכחית. על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, בין השנים 2016-2018 המבקשת עבדה כסייעת בגן ילדים, וטיפלה בקבוצת תינוקות בגילאי שלושה חודשים עד שנה וחצי. בכתב האישום נכתב כי בהזדמנויות רבות ושונות במהלך עבודתה בגן, המבקשת תקפה תינוקות בגן, בכך שהיא אחזה בהם בכוח בזרוע, טלטלה אותם באוויר, בעטה בהם, הטיחה אותם בחוזקה ברצפת הגן וגררה אותם. בכתב האישום נכתב עוד כי המבקשת הניחה שמיכה על ראשם וגופם של התינוקות, באופן אשר הקשה עליהם לזוז ולנשום. כתב האישום המתוקן, שבו הודתה המבקשת, כולל שני אישומים. באישום הראשון יוחסה למבקשת עבירת הריגת התינוקות יסמין וינטה ז"ל, שהייתה בת כשנה וחודשיים במותה (להלן: התינוקת המנוחה), וכן עבירת תקיפת חסר ישע על ידי אחראי ביחס לתינוק נוסף. האישום השני ייחס למבקשת כ-35 עבירות של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי, וזאת כלפי תשעה תינוקות (התינוקת המנוחה היא אחת מהם).

4. גזרהדין ניתן, כאמור, ביום 14.7.2019. בקשת הארכה הוגשה ביום 24.2.2022, כשנתיים וחצי לאחר חלוף המועד הקבוע בחוק. בבקשה ציינה המבקשת כי אילו תינתן לה הארכת מועד, בכוונתה להגיש ערעור נגד הרשעתה בהריגה במקום בעבירת המתה מתוך קלות דעת, ולחלופין, כנגד חומרת העונש שנגזר עליה.

5. טענתה המרכזית של המבקשת היא כי לאחר שנגזר דינה היא רצתה בעצת סנגורה להגיש ערעור, ואולם, אסירות רבות השוהות עמה בכלא נווה תרצה הזהירו אותה כי ערעור שתגיש יוביל לכך שגם המשיבה תגיש ערעור על קולת העונש, אשר סיכוייו להתקבל הם גבוהים, ועל כן, עלולה להיות החמרה בעונשה. עניין זה, לפי הטענה, העלה במבקשת חשש, וכפי שצוין בבקשה אף "פחד של ממש", ועל כן היא העדיפה את עצתן של האסירות על פני עצת סנגורה. המבקשת התייחסה בהרחבה גם לנסיבותיה האישיות, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינה, ובכלל זה, קשייה האישיים סמוך למועד ביצוע העבירות, והיותה נמנית על השכבה המוחלשת ביותר בהיבט החברתי-כלכלי. לבסוף טענה המבקשת כי היא נטלה אחריות על מעשיה, וכי היא מבינה שתידרש לטיפול ארוך ואינטנסיבי על מנת להתמודד עם משמעות ביצוע העבירות.

6. כאמור, המשיבה התנגדה למתן הארכה המבוקשת. לעמדתה, שפורטה בתשובה, הבקשה אינה עומדת בתנאים שנקבעו בפסיקה לקבלת ארכה להגשת ערעור.

דין והכרעה

7. כפי שציינה המבקשת בבקשתה, אכן מדובר בבקשה חריגה. זאת, לא רק בשל העובדה שמדובר באיחור ממושך ביותר, כשנתיים וחצי ממועד מתן גזר הדין, אלא גם בשל העובדה שמדובר בהליך פלילי, ובשים לב לעונש המאסר הממושך שנגזר על המבקשת. בנסיבות אלה, קראתי בעיון את טענות הצדדים, שקלתי את הטעמים השונים ובחנתי את פסקי הדין שהפנו אליהם. לאחר הערכת מכלול נסיבות העניין, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להארכת מועד להידחות.

8. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), קובע כי: "בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200". סעיפים 199 ו-200 קובעים את מניין הימים להגשת ערעור (45 ימים מיום מתן פסק הדין).

עמוד 2

בפסיקה שהתייחסה לסעיף 201 נקבע כי מבקש הארכת המועד צריך להצביע על קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור ולבקשת הארכה, והוא אינו נדרש להציג "טעם מיוחד" (כפי שמקובל בבקשה להארכת מועד בהליך אזרחי). בהקשר זה נקבע כי על בית המשפט לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור; סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי, וכל נסיבה רלוונטית אחרת (ראו, מבין רבים אחרים, בש"פ 6125/09 רבין' מדינת ישראל (11.8.2009); בש"פ 4065/19 מסרינ' מדינת ישראל, פסקה 6 (9.7.2019) והאסמכתאות שם; בש"פ 4354/18 פרוסמן נ' מדינת ישראל (11.6.018)). על אף שנקבעה גישה מקילה יותר בהליכים פליליים, הכלל הוא שגם בהליכים פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הסטוטוריים, והארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה. זאת, "בהתחשב בעקרון סופיות הדיון ובצורך בהצבת גבול להימשכות ההליכים; בהתחשב באינטרס של הצד שכנגד ושל הציבור בכללותו לחיזוק היציבות והוודאות המשפטית; ונוכח הקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור שהוגש באיחור" (בש"פ 5988/06 נגרנ' מדינת ישראל, בפסקה 3 להחלטה (25.7.2006)). הלכה זו יפה גם כאשר הושת על מבקש הארכה עונש של מאסר בפועל.

9. בחינת השיקולים האמורים בענייננו מובילה למסקנה לפיה המבקשת לא הצביעה על "טעם ממשי המניח את הדעת" אשר יצדיק מתן הארכת מועד להגשת ערעור. אבחן תחילה את משך האיחור וההצדקה הנטענת לו. כפי שנזכר לעיל, הבקשה הוגשה כשנתיים וחצי לאחר המועד האחרון להגשת ערעור על גזר הדין. מדובר באיחור ממושך ומשמעותי שאינו עניין של מה בכך. פסק הדין הפך חלוט לפני זמן רב, וכידוע, "ככל שמשך האיחור הולך וגובר, כך הולך וכבד הנטל על מבקשת הארכה" (בש"פ 3480/06 נגר נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 להחלטה (25.6.2006); ראו עוד, בש"פ 3176/11 ג'בארין נ' מדינת ישראל (9.5.2011); בש"פ 658/07 ויסאם נ' מדינת ישראל (1.5.2007)).

10. הנימוק העיקרי בבסיס בקשת הארכה עניינו בהחלטת המבקשת להעדיף את עצת האסירות האחרות בכלא נווה תרצה על פני עצת סנגורה. מדובר בטענה כללית, שנטענה בעלמא, וללא ביסוס כלשהו. אין בבקשה פירוט כלשהו מתי התקבלו העצות האמורות; מה בדיוק נאמר בהן; האם המבקשת הוסיפה להתייעץ עם סנגורה בעקבות קבלת אותן עצות ומה הייתה עמדתו. הבקשה גם נעדרת תצהיר שיתמוך בטענות עובדתיות אלה (ראו, למשל, בש"פ 6474/11 ששון נ' מדינת ישראל (26.9.2011); בש"פ 9590/10 אחמד נ' מדינת ישראל (6.1.2011)). ספק אם אין די בכך כדי לדחות את הבקשה (וידגש כי תצהיר כאמור לא הוגש גם במסגרת התגובה לתשובה שהגישה המבקשת, וזאת על אף שהמשיבה הצביעה על כך בתשובתה). למותר להוסיף בהקשר זה כי הבקשה הנוכחית הוגשה לאחר חילופי ייצוג, ולא הובאה עמדתו של הסנגור הקודם. הבקשה גם אינה כוללת התייחסות לשאלה מה גרם למבקשת לשנות את דעתה כעת, ומתי שינתה את דעתה. במכלול נסיבות אלה, ישנו קושי לקבל את הטענה, שכאמור, לא נתמכה בדבר.

זאת ועוד. כפי שציננה המשיבה בתשובתה, מהבקשה עולה כי סמוך למועד מתן גזר הדין קיבלה המבקשת החלטה מודעת שלא להגיש ערעור, ורק בחלוף שנתיים וחצי שינתה את דעתה. האם שינוי בעמדה ביחס להגשת ערעור מהווה "טעם ממשי המניח את הדעת"? ככלל, גם אם אניח כי החלטה מודעת שלא להגיש ערעור אינה מונעת, כשלעצמה, את האפשרות להיעתר לבקשה להארכת מועד להגשת ערעור, ברי כי היעדרות לבקשה כאמור צריכה להיות שמורה למקרים חריגים. אחרת, תהיה פגיעה ממשית ביציבות ובסופיות ההליכים, וקביעת המועדים הקצובים בחוק תרוקן מתוכן. מבלי לקבוע מסמרות מראש, דומה כי ניתן יהיה להיעתר לבקשה להארכת מועד כאשר מצטרפת לשינוי העמדה ביחס להגשת הערעור נסיבה חיצונית נוספת. כך, למשל, כאשר המבקש או המבקשת מצביעים על קיומו של פגם ממשי בשיקול הדעת, המערור ספק אם ההחלטה המקורית שלא לערער הייתה מודעת ומושכלת. אפשרות נוספת היא כאשר המבקש או המבקשת מצביעים על קיומן של נסיבות חריגות אחרות הנלוות ומצטרפות לשינוי ההחלטה שלא לערער במועד (ראו, למשל, בש"פ 1638/13 חייטוב נ' מדינת ישראל (17.3.2013); בש"פ

857/08 סולטאן נ' מדינת ישראל (5.3.2008)). ברוח זו נקבע בעבר כי החלטה מודעת שלא להגיש ערעור הנובעת ממצב נפשי קשה, בשילוב עם סיכויי ערעור שאינם מבוטלים, תצדיק את הארכת המועד (ראו, למשל, בעניין חייבטוב לעיל), אולם החלטה מודעת להימנע מערעור שאין ביסודה מצב נפשי מוכח או נסיבה אחרת, לא תצדיק היעדרות לבקשה (ראו, למשל, בש"פ 3477/17 פלוני נ' מדינת ישראל (9.10.2017)). בדומה, נמצא בעבר כי מצב נפשי קשה ויכולת קוגניטיבית נמוכה ביותר של המבקש, התומכת בכך שהוא לא ידע שעומדת לו זכות לערער, בשילוב עם מחדלים של הסנגוריה הציבורית בטיפול בהגשת הערעור, מצדיקים את הארכת המועד. בעניין אחר ניתנה הארכת מועד כאשר לאחר ההרשעה נפסלה הודאה של שותף, אשר הייתה חלק מהבסיס להרשעה, ובנוסף פסק הדין שעליו מבוקש לערער לא היה חלוט בשל ערעור שהגישה המדינה (בש"פ 7522/21 אבו ג'ודה נ' מדינת ישראל (15.3.2022)).

בעניין שלפניי המבקשת לא הצביעה על נסיבות חריגות הנלוות להחלטתה לשנות את עמדתה ביחס להגשת הערעור. אין די בהעלאת טענה לקונית כי אסירות אחרות יעצו לה להימנע מכך. זאת בפרט בשים לב לכך שלא נטען שהמבקשת לא הייתה כשירה מסיבה כלשהי לקבל החלטה מושכלת בעניינה. במיוחד הדברים אמורים בהתחשב בכך שהמבקשת הייתה מיוצגת באותה עת, ועל כן יכולה הייתה להציג את לבטיה בפני סנגורה. גם הטענה לכך שההחלטה שלא לערער במועד הייתה בגדר "איוולת" (כפי שנטען בבקשה) אינה מספקת לשם הארכת מועד. קבלת טענה כללית כזו משמעה כי כל אימת שאדם ישנה דעתו תתאפשר פתיחה מחודשת של הליכים משפטיים שהסתיימו זה מכבר. מסקנה כזו תחתור תחת עקרון סופיות הדין.

11. שקלתי גם את סיכויי הערעור, ולא שוכנעתי כי המבקשת הצביעה על כך שיש בהם כדי להטות את הכף ולהצדיק היעדרות לבקשה להארכת מועד. המבקשת טענה כי היה על בית המשפט להרשיע אותה בעבירת המתה בקלות דעת ולא בעבירת הריגה. זאת, בהתאם לתיקון 137 לחוק העונשין, שערך שינוי במדרג עבירות ההמתה. משכך, נטען כי היה על בית המשפט להחיל בעניינה את העונש המירבי שנקבע לעבירת בקלות דעת, שהועמד בתיקון 137 לחוק על 12 שנות מאסר בפועל (סעיף 301 לחוק העונשין).

12. עיון בגזר הדין מעלה כי פרק שלם הוקדש לדין בתחולת תיקון 137 על עניינה של המבקשת. זאת, בהתאם להוראת סעיף 5(א) לחוק העונשין, הקובע כי אם חל שינוי בנוגע להגדרת עבירה או לעונש שנקבע לה טרם ניתן פסק דין, יחול על העניין החיקוק המקל על העושה. בית המשפט פרט את טענות סנגורה של המבקשת בהתייחס לתיקון 137 לחוק העונשין (ראו, פסקה 13 לגזר הדין), לרבות טענת הסנגור כי יש לראות את המבקשת כמי שפעלה בקלות דעת ולא מתוך אדישות, וטענתו כי יש להחיל בעניינה את העונש המרבי של 12 שנות מאסר אשר נקבע להרשעה בעבירה של המתה בקלות דעת. בית המשפט קמא גם עמד על השינויים בתיקון 137 בכל הנוגע לעבירה של המתה חסר ישע על ידי אחראי, ובפרט על ההבחנה שבין מעשה שנעשה באדישות לבין המתה שנעשתה בקלות דעת. על הרקע האמור בחן בית המשפט קמא את נסיבות ביצוע העבירה וקבע כך:

"מעובדות כתב האישום ניתן ללמוד כי הנאשמת כיסתה בשמיכה את ראשם וגופם של התינוקות המנוחה ותינוק נוסף, הידקה את השמיכה סביבם ונשענה עליהם עם פלג גופה העליון, אף שהתינוקות החלו לנוע מתחת לשמיכה והתינוקות אף ניסו להתרומם ולהשתחרר מאחיזתה של הנאשמת. הנאשמת משכה את התינוקות בחוזקה לכיוון התינוק לאחר שהבחינה כי היא מנסה להוציא את ראשה מתחת לשמיכה. הנאשמת הניחה מחדש את השמיכה על ראשם של התינוקות, עטפה וכרכה את השמיכה סביב ראשה של התינוקת מבלי להשאיר לה פתח לנשימה. הנאשמת אחזה בשני התינוקות מבעד לשמיכה, הידקה את תפיסתה בהם ונשכבה עם כל פלג גופה העליון על ראשה וצווארה של התינוקת ועל גופו של התינוק - כל זאת בעודה צופה בטלפון הנייד ואוזניות באזניה.

התינוקת ניסתה להשתחרר מלפיתת הנאשמת ופרפרה ברגליה, והנאשמת חסמה את יכולתה לנוע בעזרת השמיכה, תוך שתשומת ליבה של הנאשמת נתונה במכשיר הטלפון הנייד ואוזניות אוטומות את אוזניה לנעשה עם התינוקות. מכך ניתן ללמוד כי הנאשמת לא הייתה קלת דעת כלפי התוצאה, ולא ניתן לראות - על פי כתב האישום או על פי הסרטון אשר מתעד את האירוע - כל סימן לכך שקיוותה שהתנהגותה לא תגרום למותה של התינוקת.

מעבר לכך, התנהלותה של הנאשמת בתום האירוע, מלמדת על הלך נפשה במהלכו. הנאשמת הרימה את השמיכה שהייתה כרוכה סביב ראשה וצווארה של התינוקת והבחינה כי ראשה של התינוקת נשמט ברפיון על המזרן וכי היא אינה מגיבה. בשלב זה, הנאשמת כיסתה מחדש את ראשה של התינוקת בשמיכה ושבה לעיסוקיה. הנאשמת לא הגיבה בבהלה, לא ניסתה לנקוט בפעולות מצילות חיים ואף לא ניסתה להזעיק עזרה כלשהי. כך נותרה התינוקת המנוחה מוטלת ומכוסה במשך שעה וחמישים דקות, עד אשר נמצאה ללא רוח חיים. גם מכך ניתן ללמוד כי אין מדובר בקלות דעת ובתקווה כלשהי למניעת התוצאות הקשות והצפויות של התנהגותה, אלא התנהגותה של הנאשמת המתוארת לעיל, מבטאת שוויון נפש ביחס לתוצאה.

משקבעתי כי לא ניתן לייחס לנאשמת יסוד נפשי של 'קלות דעת' ביחס לתוצאה, אין מקום להחיל על הנאשמת דין מקל, ואין מקום להחיל עליה את מגבלת העונש המרבי שנקבעה בחוק לעבירה של המתה בקלות דעת. מנגד, מובן הדבר שאין מקום להחמיר עמה ולהחיל עליה דין מחמיר, הואיל וממילא אין לדין המחמיר תחולה רטרואקטיבית. (פסקאות 32-33 לגזר הדין)

13. המבקשת לא התייחסה בטענותיה לקביעות אלה של בית המשפט, ולכך שבפועל בית המשפט דחה את טענות סנגורה. המבקשת ביקשה למקד את הבקשה במשפט שנכתב בפסקה 22 לגזר הדין, שבו נקבע כי: "...מעשיה של הנאשמת אינם מבטאים אלימות שתכליתה הייתה לגרום למות התינוקת ואין לייחס לה כוונה לתוצאה זו". המבקשת טענה כי משפט זה מלמד על כך שהמבקשת פעלה מתוך קלות דעת ולכן היה מקום להחיל בעניינה את הדין המקל. המשיבה מצידה טענה כי אין ללמוד ממשפט זה כי קיימת סתירה בין הקביעה שהמבקשת לא פעלה בקלות דעת לבין הקביעה כי אין לייחס לה כוונה לתוצאה זו. לשיטת המשיבה, היעדר כוונה לגרימת התוצאה אינו סותר קיומה של אדישות, ואינו מוביל בהכרח למסקנה שהמעשה בוצע מתוך קלות דעת. זאת ועוד, לא ניתן לקרוא את המשפט האמור במנותק מההקשר שבו נכתב, בהתייחס לקביעת מתחם הענישה. בית המשפט קבע כי בקביעת מתחם העונש באירוע הראשון:

"יש לבחון את מאפייני עבירת ההריגה, ולתת את הדעת לטווח הענישה הרחב הקיים בעבירה זו. מחד גיסא, מעשיה של הנאשמת אינם מבטאים אלימות שתכליתה הייתה לגרום למות התינוקת ואין לייחס לה כוונה לתוצאה זו. מאידך גיסא, לאחר שהנאשמת הבחינה שהתינוקת אינה מגיבה וראשה נשמט ברפיון אל המזרון, הנאשמת שבה וכיסתה את ראשה של התינוקת בשמיכה, ושבה לעיסוקיה בטלפון הנייד שלה, במקום להזעיק עזרה, כפי שעשו חלק מהנאשמים במקרים אחרים." (פסקה 22 לגזר הדין)

מן האמור לעיל עולה כי בית המשפט קמא אמנם לא ראה לייחס למבקשת כוונה לגרימת התוצאה, אך גם לא ייחס לה קלות דעת בשים לב לנסיבות האירוע ולהתנהלותה לאחר המעשה. כאמור, הדברים גם נכתבו במפורש בהמשך גזר הדין, במסגרת הפרק המתייחס לתחולת תיקון 137 לחוק העונשין.

14. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי טענות המבקשת באשר לסיכויי הערעור הן כאלה המטות את הכף לטובת מתן הארכת מועד, חרף האיחור המשמעותי והניכר ובהיעדר טעם ממשי אחר המניח את הדעת. לזאת יש להוסיף כי המבקשת לא טענה בבקשתה שהעונש שהושת עליה חורג מרמת הענישה המקובלת, וממילא לא תמכה טענה כזו באסמכתאות מתאימות. המבקשת גם לא טענה שגזר הדין לא התייחס למכלול נסיבות העניין, לרבות נסיבותיה האישיות. הדברים אמורים גם על רקע העובדה שהעונש שהושת על המבקשת לא התייחס רק להרשעתה בהריגת התינוקת המנוחה, אלא גם להרשעתה באישום שייחס לה כ-35 עבירות של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי, ובית המשפט גזר על המבקשת עונש מאסר כולל אחד בגין שני האישומים.

15. במכלול הטעמים שלעיל, לא מצאתי להיעתר לבקשה. לצד עונש המאסר הממושך שנגזר על המבקשת והעובדה שהערעור, אילו היה מוגש, היה ערעור בזכות, ניצבת הטענה הכללית של המבקשת בדבר עצות שקיבלה מאסירות אחרות, מבלי שטענה זו נתמכה בדבר ומבלי שהוצגה לצידה נסיבה חיצונית אחרת. גם בטענות לעניין תיקון 137 לחוק העונשין אין כדי להוות טעם ממשי המניח את הדעת, בהתחשב בכך שתיקון זה עמד לנגד בית המשפט קמא ונידון בפירוט בפסק הדין. לטעמי, שיקול נוסף שראוי להתייחסות נוגע לקורבנות העבירה. עמדתם של הורי התינוקת המנוחה והפעוטות האחרים לא הובאה בהליך הנוכחי, אולם מצבם פורט בהרחבה בגזר הדין במסגרת תסקירים שהוגשו בעניינם. כפי שנקבע לא אחת, ליציבות ולסופיות הדיון יש השלכה גם על קורבנות העבירה ועל יכולתם להשתקם ולהתקדם בחייהם. ברוח זו נקבע בסעיף 12 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001 כי ההליכים הנוגעים לעבירת מין או אלימות יקוימו בתוך זמן סביר, כדי למנוע עינוי דין. ברי כי פתיחת הליכים פליליים בחלוף זמן רב מהמועד שבו פסק הדין הפך לחלוט משפיעה גם על קורבנות העבירה ועל כן, ראוי שעניינם יובא אף הוא במכלול השיקולים האחרים.

16. אשר על כן, לא מצאתי להיעתר לבקשה. לא נעלמו מעיני טענות המבקשת באשר לנסיבותיה האישיות ולתהליך השיקום שהיא עוברת. יש לברך על תהליך זה. עם זאת, דומה כי מקומן של טענות אלה להישמע בגדרי הליכים אחרים, שאפשר שיישקלו בעתיד במסגרת ריצוי עונשה של המבקשת. אין בטענות אלה כדי להצדיק הארכת מועד בשים לב ליתר נסיבות העניין. לנוכח האמור, ומשלא הוצג "טעם ממשי המניח את הדעת" התומך במתן הארכה, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ' בחשוון התשפ"ג (14.11.2022).

קרן אזולאי, שופטת
ר ש מ ת